

Жан дьо Лафонтен
Слънцето и жабите

Пирувал някога народът безотчетно
на сватбата на някакъв тиран.
Езоп едничък сред ликуващата сган
таз веселба за глупост сме шал.
– Веднъж – разказал той – (столетия оттогаз)
намислил Слънчо да се жени.
Щом чули жабите, смутили се завчас
и своята участ нажалени
те заокайвали на глас.
– Какво ще правим, щом му се родят, деца? –
рекли те. – Слънцето едно едва се трае.
На всичките блата, кажи го, идва края,
когато заблестят рояк слънца.
Прощавай, тръст и глен! Отива нашто племе
във ледения Стикс без време.

Наричат жабите нещастни живинки,
ала те глупаво не мислят все таки.

КРАЙ

© Атанас Далчев, превод
© Александър Муратов, превод

Jean de La Fontaine

Сканиране, разпознаване и редакция: Ивет Костова, 2007

Публикация:

100 шедеври на баснята

Подбор Банчо Банов

Предговор и бележки © Банчо Банов

Превод © КОЛЕКТИВ

Издателство „Народна култура“, София, 1983 г.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/3953>]